

Μπάσταρδοι, πως και πως την περίμενα αυτή τη στιγμή και την έζησα έτσι, με τη δολοφονία ενός παιδιού. Από μικροί μεγαλώσαμε μελετώντας απαίσια σχέδια εναντίον αυτής της κοινωνίας... αλλά όχι έτσι.

Τηλεφώνημα στις 9 και κάτι. Αυτά που μπόρεσα να συγκρατήσω στο μυαλό μου από το σπίτι μέχρι την πλατεία ήταν μόνο οι λέξεις: πεζόδρομος, πυροβολισμοί, νεκρός, πλαστικές σφαίρες, έχει σφυγμό! Κι εγώ δικάβαλο με το γείτονα. Τρέμει και τρέμω κι εγώ μαζί του και σκέφτομαι: "έχει σφυγμό, έχει σφυγμό, έχει σφυγμό... ας έχει σφυγμό". Όταν είδα τις πρώτες φωτιές στους κάδους στον πεζόδρομο ήθελα να δαγκώσω τη γλώσσα μου από τη λύσσα στη σκέψη ότι μάλλον δεν ήταν πλαστικές οι σφαίρες. Η παγωμένη πραγματικότητα μας βρήκε κατάμουτρα έξω από τα ίδια γαμημένα μπαρ που σπαταλάμε συνήθως τη ζωή μας. Ένα στενό πιο κάτω, τα τόσο οικεία πρόσωπα ανθρώπων που γνωρίζω από τα 16 ήταν στην πλατεία και δε μου θύμιζαν τίποτα. Όλοι σε μια στιγμή ήμασταν άλλοι - στα πρόσωπα μας η κοινή έκφραση εκείνων που βουβοί μοιράζονται μια μεγάλη συμφορά και στο σώμα του καθένα μας μια βαθιά πληγή από σφαίρα στην καρδιά.

Μαλιοκούβαρα μπαίνουν στο πολυτεχνείο οι πρώτοι 40-50, σπάμε με κλειστά μάτια τη Στουρνάρη και αναποδογυρίζουμε αμάξια για να βρεθούμε σε 10 λεπτά κλεισμένοι μέσα με μια διμοιρία ματ απέναντι μας στη Τζωρτζ. "Δολοφόνοι, γυρίστε σπίτι σας και πείτε στα παιδιά σας ότι απόψε σκοτώσατε έναν 15χρονο, μπάσταρδοι", φωνάζει κάποιος δίπλα μου και συνειδητοποιώ: κλειστά φώτα και κατεβασμένα παντζούρια στα παράθυρα - κρύος ιδρώτας, τα γουρούνια στα 10 μέτρα - καμικάζι, 50 άνθρωποι - δαγκώνω τη γλώσσα μου, νεκρό ένα παιδί στη Μεσολογγίου - η κατάρρευση όλων των εκφράσεων από το πρόσωπο μου, κλαίω...

"...βλέπετε τι ήρεμος που είμαι, σαν σφυγμός νεκρού"

Βρεθήκαμε ξανά, φίλοι μου, με κόκκινα μάτια σε αλλόκοτα πρόσωπα, τρελαμένοι από το μίσος για τους φίλους που χάσαμε. Συζητάμε χαμηλόφωνα τι να κάνουμε. Έχει γίνει μια δολοφονία και εμείς συζητάμε χαμηλόφωνα λες και είναι η ένταση της φωνής μας που θα επικύρωνε το τραγικό γεγονός - κι εγώ ανάμεσα σας στο αχνό φως του πολυτεχνείου να βλέπω τον Cool και να ταραζομαι ακόμα περισσότερο και τίποτε να μη φτάνει απ' όσα σχεδιάζουμε, ούτε οι καμένες τράπεζες, τα μαγαζιά ή τα αμάξια, τίποτα μα τίποτα...

"Τρεχάλα φεύγουν και οι τελευταίες μεταμειείες μου, ζήλια των ζητιάνων, των ληστών, των νεκρόφιλων, των κάθε είδους αλλόκοτων. Καταραμένοι, τι θα γινόταν αν ζητούσα εκδίκηση"

Αυτό που θα γίνει τώρα θα το θυμούνται οι μπάσταρδοι... Στην Αλεξάνδρας το μίσος έγινε γιορτή! Μια θλίψη που δεν είχα ποτέ φανταστεί συναντήθηκε με μια παρηγοριά που δεν είχα ποτέ πραγματικά πιστέψει. Οι άγριοι ήταν όλοι στο δρόμο!!! Σήμερα θα βάλουμε φωτιά στην κόλαση! Τα καθάρματα υποχωρούσαν σε όλη την Αλεξάνδρας πίσω στο χοιροστάσιο τους, μέσα σε μια βροχή από μολότοφ και πέτρες, κι εγώ να θέλω να φιλήσω τους φίλους μου και να μη με αφήνει η λύσσα και ο πετροπόλεμος. Ένα ορμητικό κύμα από αίμα μουγκρίζει στ' αυτιά μου και τα μηλίγγια μου χτυπάνε ζέφρενα. Τι ωραία συντροφιά! Τι ωραίες φωτιές! Και τι ωραίοι οι μπάτσοι, κάτω από έναν μαύρο ουρανό από τους καπνούς και τις πέτρες, να τρέχουν με γυρισμένη τη πλάτη! Και τίποτα να μην είναι αρκετό, τίποτα να μη φτάνει, τίποτα μα τίποτα για το χαμό σου... Ούτε οι καμένες αντιπροσωπείες, ούτε οι καμένες τράπεζες, ούτε οι καμένοι μπάτσοι.

"Όλο το νερό της θάλασσας δε φτάνει για να ξεπλύνει μια κηλίδα αίματος"

"Περίπατος" προς την πλατεία με άλλους αγαπημένους φίλους - στο σωστό σημείο την κατάλληλη στιγμή με την κατάλληλη συντροφιά και γίνονται θαύματα. Μπετόβεργες, σπασίματα, κρότου λάμψης, ντου στο πέμπτο και οι μαλάκες με τα κράνη του δευτέρου παγκοσμίου ("οι 70 όλοι και όλοι εκαμίτες που υπάρχουν σε όλη την Ελλάδα", όπως είπε και ο καλός πληροφορημένος σύντροφος αργότερα στην ασόεε), να μας ρίχνουν πλαστικές σφαίρες. Η παρέα μας κατέληξε στη γνώριμη πλατεία. Διάλειμμα με αναφυκτικό, καθιστοί απέναντι από το "Σάκη", πρόσωπα που δεν μπορούν να καταλάβουν τι γίνεται: το ζήσαμε όντως αυτό; Πετροπόλεμος και λύσσα κακιά στη θέα των γουρουνιών στη Σπύρου Τρικούπη, μάχες σώμα με σώμα στα Εξάρχεια και η καρδιά μου πάει να σπάσει. "Σήμερα πρέπει με σιδερογροθιά να μπηγесαι στον κόσμο το κρανίο". Ένα ολοκαύτωμα στην καρδιά με κάνει όλο κόκκινο και οι σκέψεις μου τρέχουν σαν αίμα μέσα από μια πέτρα. Δε μου μένει παρά μόνο μια ορμητική επιθυμία που ανεβαίνει από τα γόνατα μου και μου σφίγγει το στομάχι, κάνοντας με να θέλω να μπηξω τα δόντια μου πάνω στα γουρούνια - έτσι, χωρίς επιχειρήματα και πολλά πολλά...

"Η ανία δε θα είναι πια ο έρωτας μου, λύσσες τρέλες και ασωτείες, εγνώρισα κάθε ακμή και παρακμή τους - ολάκερο το φορτίο μου αφήνω χάμω. Ας αναμετρήσουμε νηφάλιοι την έκταση της αθωότητας μας"

Χανόμαστε κάθε μέρα με μικρές δόσεις θανάτου, με μια ανεμελιά που ώρες-ώρες σπάει κόκαλα και μια αναβλητικότητα που βγάζει μάτι. Κουτσοί και στραβοί συνθλιβόμαστε σε κρεβατοκάμαρες δίχως έρωτα, στην κωλοδουλειά, πληττουμε στα θρανία, σφαζόμαστε στα γήπεδα, χανόμαστε σε εμπορικά κέντρα, πεθαίνουμε σε αστυνομικά τμήματα, σε σύνορα, σε φυλακές, σε ψυχιατρεία, σε, σε, σε... Αιχμάλωτοι της απογοήτευσης με υψηλούς κοινωνικούς σκοπούς, αλλά ζωή χειρότερη και από σκύλου. Πριν, παντού και πάντοτε, αυτός ο κόσμος μας υποχρέωνε να υποφέρουμε ο ένας τον άλλο στην πιο επαίσχυντη και εξευτελιστική κατάσταση. Ο θάνατος, μια μπουνιά στα μούτρα μας και κάτι μετατοπίστηκε. Στην εποχή της εσχάτης προδοσίας που μας έχουν καταδικάσει να ζούμε, βρήκαμε ξανά τους φίλους μας. Από σήμερα, ό,τι αυτός ο κόσμος αρνείται είναι ζωή. Τέρμα οι μαλακίες, δεν υπάρχει επιστροφή. Θα ζήσουμε τη ζωή μας κυριολεκτώντας με το αίμα μας ή όχι. Τώρα θα δούμε!

"...και το πρώι οπλισμένοι με φλογερή υπομονή θα μπουέ σε ολόχρυσες πολιτείες"

Δευτέρα, και όλα είναι πιθανά. Τίποτα δεν έχει τελειώσει - μάλιστα μόλις τώρα αρχίζουμε. Το σύνθημα έχει ήδη πέσει από το μεσημέρι στο στολισμένο κολωνάκι. Μετά από δυο μέρες συγκρούσεων, είμαστε στα προπύλαια και τρίβω τα μάτια μου με τον κόσμο που είναι στο δρόμο. Αυτή η πόλη που μας έχει λαχταρήσει τόσες φορές, αυτό το βράδυ θα λαχταρήσει από εμάς, έχουμε πολλούς ανοιχτούς λογαριασμούς και σήμερα θα τους κλείσουμε έναν προς έναν. Για τις προσβολές που δεν πήραμε ποτέ εκδίκηση, τώρα είναι η ώρα: burning & looting, τα πάντα ένας μεγάλος στόχος. Αθήνα, σε αγαπήσαμε όσο κανένας άλλος αυτή

τη νύχτα και θα μας μείνεις πραγματικά αζέχαστη με τα μαγαζιά σου να καίγονται και να λεηλατούνται το ένα μετά το άλλο. Μας πήρες στην πιο ζεστή αγκαλιά και εμείς σου το ανταποδώσαμε καίγοντας το χριστουγεννιάτικο δέντρο. Με τη μουσική από τζαμαρίες που έπεφταν να μεθάει την καρδιά μας, κάναμε την πιο ωραία βόλτα στους δρόμους σου που έχουμε κάνει ποτέ.

"Θυμάστε! Χάθηκε η Πομπηία όταν προκάλεσε το Βεζούβιο"

Ένα γρήγορο πέρασμα μέσα σε ένα δρόμο σπαρμένο με σπασμένα τζάμια, είναι για τις νέες καρδιές ένα μεθύσι που επισκιάζει τα προσωπικά αδιέξοδα, αυξάνει τη συνείδηση της δύναμής μας, δίνει τέλος στην παθητικότητα. "Σήμερα πρέπει με σιδηρογροθιά να μπηγεί στο κόσμου το κρανίο", αυτό το ξέρανε καλά οι φίλοι μας. Δεν μπορώ να αποδώσω τα συναισθήματα που δοκίμασα ανάμεσα σε όλα αυτά τα γοητευτικά όντα που μου ήταν όλα μονάκριβα χωρίς να τα γνωρίζω, μια μεγάλη οικογένεια που τα γελαστά μάτια της έφαχναν τα δικά μου με μια γλυκιά συμπάθεια. Δώσαμε ένα καλό μάθημα σε όσους ξεπούλησαν την αλληλεγγύη με αντάλλαγμα ένα καινούργιο αυτοκίνητο. Η ζωή είναι εδώ καριόληδες και σας ζητάει τα ρέστα. Μια ακόμα νύχτα σαν και αυτή, και η κόλαση θα φάνταζε με καταψύκτη μπροστά στην Αθήνα.

"Κατάρα σε όσους έχουν νεύρα χοντρά σαν καλώδια"

Σε αυτόν τον κόσμο η ζωή μας συνθλίβεται κάθε μέρα και παντού, ούτε μια μικρή κόγχη δεν έχει μείνει να προφυλάχουμε. Το συναίσθημα που δοκιμάζω ώρες ώρες από τα χαστούκια που τρώω, είναι αυτό ενός ανθρώπου που πάνω σε στιγμές έντασης θέλει να τιναχτεί στον αέρα και όποιον πάρει ο χάρος, αλλά κάτι διαρκώς μιλάει μέσα μου λέγοντας: "κάνε υπομονή, ηρέμησε, θα κάνεις μαλακία..." Αυτή η φωνή με ηρεμεί μέχρι την επόμενη φορά που η πραγματικότητα θα με έχει πιάσει από το λαιμό. Και πάλι απ' την αρχή...

Τώρα όμως όλα ήταν διαφορετικά. Μέσα σε αυτή τη συνθήκη όπου όλη μου η ράτσα ήταν στο δρόμο, μπορούσα να τα γαμήσω όλα και αυτό να μην έχει τίποτε το ηρωικό, τίποτε το εξαιρετικό. Ανάμεσα σε τόσους καμικάζι της ζωής, ήμουν απλά ένας από αυτούς και αυτό ήταν το πιο απελευθερωτικό συναίσθημα που δοκίμασα. Τέρμα με τις θυσίες, τέρμα και με τους ήρωες.

Από το βράδυ της δευτέρας και μετά μπλέξαμε τη ζωή με το όνειρο. Προσπαθώ να ξαναχαράξω την πορεία εκείνων των ημερών, μα δεν μπορώ να θυμηθώ παρά διάσπαρτες και ασύνδετες σκηνές, τη μια πάνω στην άλλη. Ο θόρυβος από τις κρότου λάμψης μαζί με τις εικόνες γοητευτικών προσώπων στα αμφιθέατρα αναμειγνύονται με τον ενθουσιασμό και την αλληλεγγύη που ένιωσα ανάμεσα στους "μαθητές". Όλα είναι η ίδια στιγμή μέσα στο κεφάλι μου. Ένα φρενήρες σούρτα-φέρτα. Μέρες σπουδαίων συναντήσεων, ένας αναβρασμός επαφών, συζητήσεων, σχεδίων που προαναγγέλλανε νέες μέρες δονήσεων και συγκλονιστικών εξελίξεων. Καθόμασταν ένα γύρο όλοι και διασκεδάσαμε, σχεδιάζοντας κάποια μεγάλη συμφορά. Πυρετώδεις προετοιμασίες, σχέδια που μπροστά σε έναν ασυγκράτητο ενθουσιασμό δεν κάναμε τον κόπο να δούμε τις λεπτομέρειες τους. Φανταζόμασταν ότι οι παράνομες επιθυμίες μας δε θα μένανε για πολύ ακόμα στη σκιά του κόσμου της κυρίαρχης ηθικής. Τα πρόσωπα μας φλέγονταν, μιλάγαμε όλοι μαζί, ο ένας πάνω στη φωνή του άλλου, με περισπούδαστο ύφος. Επειτα πάλι ο δρόμος, οι μολότοφ, τα μπιτόνια, οι μπετόβεργες. Όλα καλά... Συνεχίζουμε... Η φρόνηση δε θα έρθει ποτέ. Φόβος και αγωνία για το μετά, ανάκατα με την ισχυρή αίσθηση ότι τώρα και για πρώτη φορά ζούμε τη ζωή μας, τη δικιά μας ζωή. Κουφάλες, τώρα γνωρίζουμε! Η εκδίκηση μας δεν θα είναι απλά το τέλος σας - αυτό δεν αρκεί. Η ευτυχία θα είναι η εκδίκηση μας. Τόσο καιρό γνωρίζαμε τι θα ξεράσει πάνω μας η επόμενη μέρα. Τώρα, νέα ερχόντουσαν από παντού, στην πόλη γιόρταζε η επικοινωνία, η περιπέτεια, το παιχνίδι, η επιθυμία.

Την τρίτη άλλη μια καινούργια μέρα ζημέρωσε: 25 αστυνομικά τμήματα πολιορκούνται από "μαθητές". Αγριοι υπάρχουν σε όλες τις γωνιές αυτής της πόλης. Η Ελλάδα σε κλοιό από κουκουλοφόρους, από την Αθήνα μέχρι την Αμαλιάδα και από τη Ρόδο μέχρι την Κέρκυρα. Αγριοι ΠΑΝΤΟΥ, ΕΒΕΓΕΡΣΗ, και το Bolero τα σπάει στο Ζόφο και βάζει σε όλους τα γυαλιά!

Όλα τα επιχειρήματα που θέλησαν να μας επιβάλουν δείχνουν την ίδια ηθική κρίση, η οποία θέλει να βλέπει εδώ μια παράλογη και αναίτια βία και τίποτε άλλο. Δεν υπάρχουν αναίτιες πράξεις σε αυτόν τον κόσμο: μερικές φορές πρέπει να το πληρώσουμε πολύ ακριβά για να μπορέσουμε να το καταλάβουμε. Οι εμπρησμοί, οι βανδαλισμοί και οι λεηλασίες είναι μια άμεση εκδήλωση μη ικανοποίησης, που δεν έχει τίποτα το σοκαριστικό, ούτε μπορεί να μας εκπλήσσει έπειτα από μια βδομάδα βαρεμάρας και δουλειάς.

Όσοι ασφυκτούν σε αυτόν τον κόσμο μπορούν να ορίσουν την ταυτότητά τους μόνο εκφράζοντας την έλλειψη της ικανοποίησής τους. Οι άγριοι δε γνωρίζονται - αναγνωρίζονται πίσω από τα οδοφράγματα, στα ντου στους μπάτσους και στις ταρατσές των καταλήψεων. Παραφράζοντας τη Ρόζα: "η συνείδηση προκύπτει κατ' αρχάς από την πρακτική του αγώνα". Τα γεγονότα μας δείχνουν ότι τα τελευταία χρόνια όλο και πληθαίνουν οι άνθρωποι που σφίγγουν μια πέτρα στο χέρι τους ή βεβαιώνονται πως έχουν μερικές πρόχειρες στην τσέπη τους για όποτε χρειαστεί. Έτσι λοιπόν ανατρέπεται η κατάσταση και βρισκόμαστε ενωμένοι στην αντιμετώπιση του κοινού εχθρού. Η αλλαγή του κόσμου αυτές τις στιγμές δε φαντάζει μακρινή, ούτε απίθανη. Το αντίθετο, βρίσκεται κατά κάποιο τρόπο ήδη εδώ, μέσα στη δυνητική ικανότητα μας να διαλύουμε τους τρόπους ζωής που δε μας αφήνουν να ανασάνουμε.

*"Στο φλεγόμενο πρόσωπο απ' τη σχισμάδα των χειλιών
βγήκε ένα απανθρακωμένο φιλάκι που βιάζεται να μεγαλώσει"*

Η εξέγερση είναι απροσδόκητη στο μέτρο που έρχεται πάντοτε να διακόψει τη μονότονη ροή των συμβάντων και να μας ωθήσει σε μια νέα περιπέτεια. Αν οι άνθρωποι δεν εξεγείρονταν, οι στατιστικοί νόμοι θα είχαν θριαμβώσει και το μέλλον θα ήταν το προβλέψιμο άθροισμα αυτόματων διαδικασιών. Η εξέγερση έρχεται πάντοτε για να διαταράξει ό,τι ξέραμε. Είναι στη φύση της να ανατρέπει όλες τις παραδοχές και να φτάνει στο εξαιρετικό.

Salop

